

Slava morală a Domnului Isus (5) – În felul cum reacționează la critică

Text călăuzitor: Evanghelia după Ioan capitolul 11 și altele

Ori de câte ori Domnul Isus, și aceasta a avut de multe ori loc, a fost acuzat de ucenicii Săi sau de adversarii Săi, El nu a căutat niciodată să se dezvinovățească.

- Într-o anumită situație ucenicii Lui se plâng de El, spunând: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4,38). Dar El nu Se gândește să justifice somnul, pe care ei îl deranjau în felul acesta.
- Altă dată ei fac următoarea remarcă: „Învățătorule, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc, și Tu zici: »Cine s-a atins de Mine?«” (Luca 8,45). Că această remarcă a fost inutilă, o arată vindecarea imediată a femeii.
- Și cu altă ocazie Marta Îi zice: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” (Ioan 11,21). Dar El nu Se scuză pentru întârzierea mare, ci o învață pe Marta despre caracterul minunat, pe care întârzierea Sa l-a oferit acestei ore: „Fratele tău va învia” (Ioan 11,23). Și cât de minunat a fost îndreptățită întârzierea Sa!

Așa a fost în toate celelalte ocazii asemănătoare. Dacă El era acuzat sau muștrat, El nu a dezmințit cu nici un cuvânt, nu a dat niciodată un pas înapoi. El a pedepsit orice voce care și-a permis să-L poată condamna.

- Mama Lui Îl atenționează în evanghelia după Luca 2,48; dar în loc să poată să justifice acuzarea ei, ea a trebuit să se lase convinsă de El cu privire la gândurile ei întunecate și rătăcite.
- Petru își permite să-L atenționeze cu cuvintele: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22). Dar el a trebuit să învețe, că satan însuși era cel care i-a insuflat acest sfat.
- Slujitorul din palatul marelui preot merge mai departe, prin aceea că el muștră aspru pe Domnul și i-a dat o palmă (Ioan 18). Dar în timpul ședinței de judecată și la tribunal este dovedit vinovat de încălcarea legilor.

Toate acestea arată drumul Învățătorului desăvârșit. Aparența ar părea câteodată să fie împotriva Lui.

- De ce a dormit El în corabie, în timp ce vântul și valurile urlau?
- De ce S-a lăsat reținut pe drum, în timp ce fiica lui Iair era pe moarte?
- De ce El a rămas în locul unde era, în timp ce prietenul Său Lazăr zăcea bolnav în Betania îndepărtată? ...

Realmente aparențele erau împotriva Lui; dar numai aparențele, și acestea numai pentru un timp scurt. Am auzit despre aceste căi ale lui Isus, despre somnul Lui, despre întârzierea pe drum și despre rămânerea Lui într-o localitate. Dar noi am văzut și finalul acestor drumuri, că în toate s-a arătat numai desăvârșirea Sa. Și în zilele patriarhilor aparența era împotriva Dumnezeului lui Iov. Un mesaj trist venea după altul, nu părea aceasta dur și crunt? Dar

Dumnezeul lui Iov avea tot așa de puține motive să Se scuze ca și Isus al evangheliilor. Toți care au îndrăznit, atunci când El era aici pe pământ, să-L mustre și să-L învinovățească au trebuit să plece pedepsiți și rușinați de sine însuși.

Toate aceste exemple ne dau sfatul bun, că pentru noi este mult mai bine să ne comportăm ca spectatori liniștiți și să nu deranjăm cu nimic pe Domnul în ceea ce face. Noi avem voie să privim și să adorăm, dar să nu ne amestecăm și să-L întrerupem, așa cum au făcut vrăjmașii, rudele și chiar ucenicii din timpul acela. Ei nu au putut să facă această lumină strălucitoare să strălucească mai mult; de aceea ei puteau numai să se bucure de această lumină și să umble în razele ei, fără să vrea să curețe sau să pregătească lampa. Fie ca ochii noștri să fie simpli; atunci cu siguranță lampa Domnului, așezată pe sfeșnic, va umple tot trupul nostru de lumină!